

med seboj pijano: ti glej samo in smej se, smej tej pestri igri neprestano!"

Tako je zaključil Vladimir svojo istorijo, Viktor pa je planil k pianinu, zaigral „Ridi, Pagliaccio!“ in pel, pel, kakor ga nisem čul še nikoli . . . Toda le dveh treh akordnih skokov mu je trebalo in Canio se je izpremenil v Mefista pod Margaretinim oknom ter je satansko hudobno zahreščal podoknico, krohotajoč se „Ho! ho! ho! ha, ha, ha!“

(Dalje prihodnjič.)

Útis:

Disharmonija.

„Jaz hočem!“ — kot poljub me misel ta opaja.
 „Ne morem!“ — dušo vso spoznanje to razdvaja.
 V stoterih slikah v duši svet živi,
 v stoterih barvah se v očeh preliva;
 iz travce slednje vstaja slika živa,
 iz cvetke slednje mi skrivnost dehti,
 iz zraka govori s tisoč glasov,
 iz lesov šumnih mi naproti veje
 in žubori iz jézera valov,
 iz petja sladkega najmanjše tice
 in iz oči otroka se mi smeje,
 iz smeha berem tajne, z lic device —
 „Vse hočem zbrati, svetu vse podati!“
 Srce mi misli in se veseli.
 „V blesteče čem besede jih vkovati!“
 A jezik le jeclja in — onemi.

